

РЕШЕНИЕ

№ 2982

гр. София, 03.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 24.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Г Дринова, като разгледа дело номер **10168** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по член 156 и следващите от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „ПОЛАР УИСКОМ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], район „Л.“, [улица], ет. 1, ап. 1, чрез управителя Е. Й. Я., против Ревизионен акт (РА) № Р-22221021006375-091-001 от 26.04.2022 г., издаден от К. Г. М. на длъжност началник на сектор при Териториална (ТД) на Национална агенция по приходите (НАП) - [населено място], и И. Р. Н., главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., в частта, потвърдена с Решение № 1344 от 24.08.2022 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика (ОДОП)“ – С., с който за отделните данъчни периоди м.12.2015 г., м.12.2016 г., м.12.2018 г., м.12.2019 г., м.02.2020 г., м.10.2020 г., м.11.2020 г., м.12.2020 г., м.07.2021 г., м.08.2021 г. и м.09.2021 г. в тежест на дружеството са определени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) в общ размер на 49 527,78 лв., от които 37 679,21 лв. главница и 11 848,57 лв. лихви.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на РА. Оспорващият счита, че актът е издаден при неправилно интерпретиране на фактите и неточен анализ на събрания през ревизията доказателствен материал, довел до определяне на задължения по ЗДДС в нарушение на материалния закон и задължителната практика на Съда на Европейския съюз (СЕС). Относно извършените корекции на данъчния резултат за 12.2015 г. и 12.2016 г., защитната теза е обоснована с твърдения, че основната дейност на дружеството е свързана с „проучване и анализиране на

инвестиционни мероприятия“, а не както е прието от приходната администрация „финансиране на дъщерно дружество“. Според оспорващия финансирането има инцидентен характер, т.к. предоставеният през 2010 г. еднократен заем на „Бетакорп“ ЕООД е съпътстваща финансова сделка. В тази връзка се акцентира на липсата на предоставени от „Полар Уиском“ ЕООД заеми на други дружества. За сметка на това, за осъществяване на основната си инвестиционна дейност, се твърди, че жалбоподателят е получил различни управленски, консултантски и счетоводни услуги, които са свързани с инвестиционни проучвания на пазара на ВЕИ. В жалбата се цитират мотиви от решения на СЕС, с които се аргументира становището, че разходите, свързани с наем, счетоводно обслужване, одит, мениджърско възнаграждение, са общи разходи на дружеството, които обслужват цялостната му дейност. Оспорва се и непризнатото право на приспадане на данъчен кредит в размер на 24 217, 30 лв. на основание чл. 70, ал.1, т. 1, във връзка с чл. 69 ЗДДС. Жалбоподателят възразява срещу фактическите констатации в акта и изведените от тях изводи, че счетоводните, мениджърските, куриерските, нотариалните и правни услуги, за които лицето е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в ревизирия период, са предназначени само и единствено за получаване на лихви по заем и дивиденди от дъщерното дружество „Бетапарк“ ООД, които доставки по своя характер са освободени, съгласно чл. 46, ал. 1, т. 1 ЗДДС. В тази връзка отново се акцентира, че основната дейност на дружеството е инвестиционна в областта на производството на енергия от възобновяеми източници и основно са извършвани проучвания за закупуване, както на готови производствени мощности, терени за инсталиране на такива, така и дялови участия в дружества специализирани за производство на зелена енергия. Според жалбоподателя фактът, че в ревизирия период дружеството няма осъществена сделка по придобиване на активи, не означава, че липсват дейности по проучване и подготовка на такава. Твърди, че в периода на проверката „Полар Уиском“ ЕООД без прекъсване е извършвало дейности, които в следствие при осъществяване на сделки биха довели до извършването на облагаеми доставки, без значение на мястото на изпълнението им (видно и от приложената по делото имейл кореспонденция). С практиката на СЕС мотивира становището си, че разпоредбата на чл. 70, ал. 1 ЗДДС не съдържа срок, в който данъчно задължените лица са задължени да извършат последваща облагаема доставка с получените от тях услуги или закупени стоки, за да имат право на приспадане на данъчен кредит. По силата на цитираното правило правото на приспадане на данъчен кредит е ограничено само до вида на получаваните и извършваните от данъчно задълженото лице доставки, но не и със срок за тяхното осъществяване. Отделно от това, реферирайки към съображенията си във връзка с инцидентния характер на предоставения на дъщерното дружество заем, се заявява позиция, че получаваните от „Полар Уиском“ ЕООД приходи от лихви не следва да се взимат предвид при определяне на правото за ползване на данъчен кредит от дружеството, както и при определяне на коефициент за упражняване на частичен данъчен кредит. Допълнителни доводи се излагат в писмени бележки от упълномощения процесуален представител - адв. М. К., която в с.з. пледира за отмяна на РА и претендира разности.

Ответникът – директорът на Дирекция ОДОП – С. при ЦУ на НАП, чрез юрк. Н. И., оспорва жалбата, препращайки към съображенията, изложени в потвърждаващото РА решение по чл. 155, ал. 2 ДОПК. Не се излагат допълнителни съображения, въпреки поисканата и предоставена на пълномощника възможност за представяне на писмени

бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Началото на ревизионното производство е поставено със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221021006375-020-001/12.11.2021 г. (л. 41), връчена по електронен път на 22.11.2021 г. (л. 43), изменена със Заповед за изменение на ЗВР № Р-22221021006375-020-002/16.02.2022 г. (л. 44). Ревизията е възложена за определяне на задълженията на „Полар Уиском“ ЕООД по ЗДДС за данъчни периоди от 01.12.2015 г. до 30.09.2021 г. Всички заповеди в хода на ревизионното производство са издадени от К. Г. М. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед № РД-01-128/18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С. (л. 112, раздел I от нея, т. 7).

За резултатите от ревизията, в срока по чл. 117, ал. 1 ДОПК, е съставен Ревизионен доклад (РД) № Р-22221021006375-092-001/22.03.2022 г., срещу констатациите на който е подадено писмено възражение, обсъдено и преценено като неоснователно.

Ревизията е приключила с оспорения РА № Р-22221021006375-091-001/26.04.2022 г., връчен по електронен път на 09.05.2020 г. (л. 71). Изводите на органите по приходите във връзка с облагането се основават на следните констатации:

Установено е, че извършваната от „Полар Уиском“ ЕООД през ревизирия период дейност е инвестиционна - свързана с финансиране дейността на дъщерно дружество. За осъществяване на дейността си ревизираното лице закупува дялове от „Бетапарк“ ООД, чиято основна дейност е проектиране, изграждане, поддържане, управление и експлоатация на съоръжения за производство на електроенергия от възобновяеми енергийни източници, както и производство и търговия с електроенергия от възобновяеми енергийни източници. Средствата за закупуване на дяловете са предоставени от китайски дружества, собственици на капитала на ревизираното лице, под формата на заем. С цел управление и контрол на инвестицията в „Бетапарк“ ООД, „Полар Уиском“ ЕООД сключва договор и ползва мениджърски, технически, корпоративни и административни услуги от „Пропърти Мениджмънт Интернешънъл“ ЕООД за управление на фотоволтаичен парк, находящ се в [населено място].

За установяване на фактите и обстоятелствата от значение за данъчното облагане са предприети редица процесуални действия, подробно описани в РД.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 ДОПК на ревизираното лице е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ № Р-22221021006375-040-001/18.11.2021 г., в отговор на което са представени счетоводни документи и регистри, търговски документи и писмени обяснения.

Извършен е преглед на оригинални счетоводни документи и регистри за ревизирия период в приемната на ТД на НАП С., в присъствието на упълномощеното лице К. А..

За действията на органите по приходите е съставен протокол №1614651/10.03.2022 г. Извършени са проверки в информационните масиви на НАП, както за ревизираното лице, така и за доставчиците и клиентите му: относно декларираните покупки, продажби и резултати по периоди, издадени към ревизираното лице фактури от други контрагенти, както и относно включени в дневниците за покупки на други контрагенти фактури, издадени от РД; декларираните трудови договори, наличие на задължения за данъци и осигурителни вноски, наличие на изпълнителни дела; касови апарати и регистрирани Z-отчети в НАП; вписвания и публикувани ГФО; текущи и

приключили контролни производства. Констатираните факти и обстоятелства са подробно описани в Раздел III и IV от РД.

След анализ на събраните доказателства органите по приходите са констатирали следните основания за корекция на декларираните резултати:

По отношение на извършените доставки и начисления ДДС: не са установени данни, различни от декларираните от страна на ревизираното лице. Констатирано е, че през ревизирания период дружеството не е извършвало облагаеми доставки със ставка 20% и място на изпълнение на територията на страната. През м. 12.2015 г. и м. 12.2016 г. са фактурирани услуги по чл. 69 ал. 2 ЗДДС към двамата собственици на капитала (към датата на фактуриране), „П. Фотоволтаикс Ко.“ Л. и „Уиском Систем Ко“ Л. Издадени са общо 4 фактури, всяка на стойност 24 447,88 лв., с предмет „плащане по договор“. Констатирано е, че услугите касаят два идентични договора за възлагане на поръчка, сключени на 01.01.2010 г. със собствениците на капитала от Китай, за предоставяне на услуги по управление и консултации в областта на правото, счетоводството, финансите и данъците. Съгласно договорите изпълнителят се задължава да предоставя на собствениците си корпоративни, административни, секретарски, деловодни и други техническо - търговски услуги от какъвто и да е вид или естество, както в България, така и в чужбина.

В хода на ревизията са представени документи, изясняващи детайлите на фактурираните услуги, както и доказателства за приемане на извършената работа. Ангажирани са разпечатки от имейли, съгласно които упълномощеното лице К. А. изпраща на представители на китайските дружества месечни счетоводни отчети на „Полар Уиском“ ЕООД и „Бетапарк“ ООД, като примерните извадки касаят отчетите за м.06.2015 г. и м.03.2016 г. Отчетите са генерирани автоматично от счетоводен софтуер „Микроинвест Д.“ и съдържат Баланс, ОПР, ОПП и ОСК. Представени са и доклади за изпълнението, поддръжката и работата на соларната инсталация, собственост на „Бетапарк“ ООД, за същите периоди, изготвени от представляващия Е. Я., които са били изпращани на китайските собственици на капитала. Докладите съдържат специфични параметри и критерии, отнасящи се до работата и поддръжката на соларната инсталация.

Констатирано е също, че сумите по издадените фактури не са платени и след изтичане на 5-годишен срок вземанията са отписани като несъбираеми. Срокът на договорите изтича на 31.12.2016г., след което не са извършвани такива услуги.

През ревизирания период дружеството е декларирано и освободени доставки - начисляване на лихви по заем, предоставен през 2010 г. на дъщерното дружество „Бетапарк“ ООД.

Относно получените доставки и данъчния кредит /покупки/ е установено, че в ревизирания период дружеството е упражнило право на приспадане на данъчен кредит по протоколи за годишна корекция по чл. 73 и чл. 79 ЗДДС, описани в таблица на стр. 5 от РД. Констатирано е, че протоколите по чл. 73 ал. 8 ЗДДС (№ 5/31.12.2015 г. и № 7/31.12.2016 г.), издадени на основание чл. 65 ал. 2 от Правилника за прилагане на ЗДДС (ППЗДДС), представляват преизчисляване на неползвания данъчен кредит за счетоводни, одиторски и нотариални услуги, получени през 2015 г., респ. 2016 г., по фактури, включени в дневниците за покупки без право на данъчен кредит. Конкретните фактури са описани на стр. 5-6 от РД. От дневниците за покупки е констатирано същ, че лицето не е упражнило правото си на приспадане на частичен данъчен кредит, като е отразило получените доставки без право на данъчен кредит. В

последният данъчен период (м. 12.2015 г. и м. 12.2016 г.) е изготвен и включен протокол за годишна корекция на частичен данъчен кредит с положителен знак, тъй като през годината не е изчисляван коефициент за частичен данъчен кредит. Съгласно представените документи, прието е, че изчисленият по реда на чл. 73, ал. 5 ЗДДС коефициент за двете години, е правилно определен и приложен към размера на данъчния кредит за получените доставки:

- за 2015 г. към размера на непозвания данъчен кредит от 808,40 лв. е приложен коефициент 0,16 и е упражнено право на данъчен кредит в м. 12.2015 г. в размер на 129,34 лв.;

- за 2016 г. към размера на непозвания данъчен кредит от 838,70 лв. е приложен коефициент 0,18 и упражненото право на данъчен кредит в м.12.2016 г. е 150,96 лв.;

Отразено е, че протоколите за годишна корекция по чл. 79 ал. 8 ЗДДС (№ 6/31.12.2015 г. и № 8/31.12.2016 г.), издадени на основание чл. 67 ал. 2 ППЗДДС, представляват механични сборове на всички издадени през 2015 г., респ. 2016 г., фактури от „мениджърско възнаграждение” и „бонус”, по фактури, включени в дневниците за покупки без право на данъчен кредит, описани на стр. 7-8 от РД.

Органите по приходите са отчли действащата през 2015 г. и 2016 г. редакция на чл. 79, ал. 8 ЗДДС, съгласно който регистрирано лице, което не е приспаднало или частично е приспаднало данъчен кредит за произведени, закупени, придобити или внесени от него стоки или услуги и впоследствие ти използва само за извършване на облагаеми доставки по чл. 69, може да упражни право на данъчен кредит или да коригира (увеличи) размера на ползвания частичен данъчен кредит по ред и в размер, определени с правилника за прилагане на закона, съгласно формулата на чл. 67, ал. 1, т. 2, б. „а“ ППЗДДС. Когато преди изтичане на срока по чл. 67, ал. 1 ППЗДДС, лицето извърши облагаема по чл. 69 от закона доставка на стоката или услугата, правото на приспадане на данъчен кредит се упражнява чрез отразяване на протокола в дневника за покупките и в справка-декларацията за данъчния период, през който данъкът за доставката е начислен, и при условие, че стоките или услугите са използвани само за извършване на облагаеми доставки по чл. 69 от закона за периода от настъпване на обстоятелствата по чл. 79, ал. 8 от закона до датата, на която е възникнало данъчното събитие за доставката (чл. 67, ал. 6 ППЗДДС /отм./).

След преглед на счетоводните документи и регистри е установено, че „Пропърти Мениджмънт Интернешънъл“ ЕООД извършва и фактурира на ревизираното лице мениджърски услуги, състоящи се в обслужване и управление на фотоволтаичен парк в [населено място], оперативно ръководство на „Полар Уиском“ ЕООД, представителство пред съдебни, данъчни, банкови и финансови институции.

От друга страна, през м. 12.2015 г. и м. 12.2016 г. „Полар Уиском“ ЕООД фактурира към тогавашните собственици на капитала услуги по чл. 69, ал. 2 ЗДДС. Услугите касаят управление и консултации в областта на правото, счетоводството, финансите и данъците.

Въз основа на предоставените облагаеми услуги по чл. 69, ал. 2 ЗДДС, ревизираното лице е счело, че получените от „Пропърти Мениджмънт Интернешънъл“ ЕООД мениджърски услуги се използват изцяло и единствено за извършване на облагаеми доставки по чл. 69 от ЗДДС, поради което чрез включване на протоколите в дневниците си за покупки, е упражнило право на приспадане на пълен данъчен кредит по всички получени за годината доставки. Според органите по приходите обаче получените през 2015 г. и 2016 г. от това дружество мениджърски услуги не се

използват изцяло и единствено за фактурираните към собствениците на капитала в Китай корпоративни, административни, секретарски, деловодни и др. услуги. Нещо повече, прието е, че получените услуги се използват предимно за целите на съществуването на „Полар Уиском“ ЕООД в правния мир и представителството му пред съдебни, данъчни, банкови и финансови институции. В подкрепа на така изведения извод е изтъкнато от ревизиращите, че след 01.01.2017 г. не се извършват облагаеми доставки, в т.ч. административни, секретарски и други техническо-търговски услуги, към китайски или български собственици на капитала, но ежесечно се получават мениджърски услуги от същия доставчик, които се отразяват в дневниците за покупки.

За периодите след 01.01.2017 г. е прието, че се извършват и фактурират само освободени доставки по смисъла на чл. 46, ад. 1 ЗДДС -лихви по заем. Констатирано е, че в периодите след 2018 т. собствеността на дружеството последователно се променя, като собственици на капитала след 29.10.2019 г. са български дружества. Към българските дружества, собственици на капитала, не се извършват облагаеми доставки на мениджърски услуги, по които да се начислява данък със ставка 20%. При това е формиран извод, че получените мениджърски услуги за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2016 т. се използват както за извършване на доставки, за които лицето има право да приспадне данъчен кредит (облагаеми доставки по чл. 69, ал. 2 към собствениците на капитала в Китай), така и за освободени доставки, за които няма такова право (фактуриране на лихви по заем към „Бетапарк“ ООД), т.е. получените доставки попадат в хипотезата на чл. 73 ЗДДС. Посочено е, че режимът на получените мениджърски услуги от гледна точка на ЗДДС е аналогичен на счетоводните и нотариални услуги, за които е приложен механизмът на частичен данъчен кредит.

Вследствие на тези констатации и изводи, издателите на акта са счели, че ревизираното лице има право на частичен, а не на пълен данъчен кредит и размерът е преизчислен с определения от самото ревизирано дружество коефициент по реда на чл. 73 ал. 5 ЗДДС, съответно 0,16 за 2015 г. и 0,18 за 2016 г. Годишната корекция за 2015 г. е определена на 1 253,75 лв., при декларирана от дружеството 7 835,93 лв., а за 2016 г. в размер на 510,19 лв., при декларирана от дружеството 8 389,92 лв. С установените разлики, между неправомерно упражненото право на пълен данъчен кредит и преизчисления частичен данъчен кредит съответно в размер на 6 582,18 лв. и 6 879,73 лв., на основание чл. 73, във връзка с чл. 79 и чл. 69 ЗДДС, е коригиран в посока намаление данъчният кредит за м.12.2015 г. и м.12.2016 г.

Органите по приходите са установили също, че през отделните данъчни периоди м.12.2018 г., м. 12.2019 г., м.02.2020 г., м.10.2020 г., м.11.2020 г., м.12.2020 г., м.07.2021г., м.08.2021 г. и м.09.2021 г., „Полар Уиском“ ЕООД е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в размер общо на 24 217,30 лв. по фактури, издадени от „Милтония“ ЕООД (за счетоводно обслужване), „Пропърти Мениджмънт Интернешънъл“ ЕООД (с предмет „мениджърски услуги“) и „Имо - Реал“ ЕООД, което предоставя офис под наем и префактурира разходите, свързани с експлоатацията му. Подробно описание на фактурите се съдържа в табличен вид на стр. 9-14 от РД.

По тези фактури е констатирано, че доставките са свързани с икономическата дейност на ревизираното лице, но от началото на 2017 г. до датата на издаване на РА, не са издавани фактури за облагаеми доставки и няма данни за извършване на независима икономическа дейност, попадаща в обхвата на облагаемите по смисъла на ЗДДС

доставки. Формиран е извод, че получените от „Полар Уиском“ ЕООД услуги са свързани единствено и само с получаване на лихви по заем от дъщерното дружество „Бетапарк“ ООД, които доставки по своя характер са освободени съгласно чл. 46, ал. 1, т. 1 ЗДДС.

Като краен резултат с оспорената част от РА, на основание чл. 70, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 69, ал. 1 ЗДДС, не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 24 217,30 лв. по фактури, издадени от „Милтония“ ЕООД „Пропърти Мениджмънт Интернешънъл“ ЕООД и „Имо - Реал“ ЕООД и е извършена корекция в посока намаление на ползвания данъчен кредит в размер на 6 582,18 лв. за м.12.2015 г. и в размер на 6 879,73 лв. за м.12.2016 г. по реда на чл. 73, ал. 8, във връзка с чл. 79 и чл. 69 ЗДДС, представляваща разликата между неправомерно упражненото право на пълен данъчен кредит и преизчислен частичен данъчен кредит.

След проведено задължително административно обжалване, в срока по чл. 156, ал. 7 ДОПК, е издадено Решение № 1344/24.08.2022 г., с което директорът на Дирекция ОДОП е приел жалбата за недопустима в частта, в която не са налице корекции на декларираните резултати по ЗДДС за отделните данъчни периоди от м.01.2016 г. до м.11.2016 г., от м.01.2017 г. до м. 11.2018 г., от м.01.2019 г. до м.11.2019г., м.01.2020 г., от м.03.2020 г. до м. 09.2020 г. и от м.01.2021 г. до м.06.2021 г.

В допустимата ѝ част жалбата е отхвърлена от решаващия орган като неоснователна, приемайки, че констатациите и заключенията на ревизиращите органи са правилни, обосновани и законосъобразни. В тази връзка административната инстанция е указала материалните предпоставки за приспадане на данъчен кредит съгласно чл. 68 и чл. 69 ЗДДС. Съобразена е осъществяваната през ревизирания период дейност на жалбоподателя. Потвърдено е реалното извършване на доставките, документирани с издадените на ревизирания субект фактури. Концентриран е спора до това дали за жалбоподателя възниква право на приспадане на данъчен кредит и в какъв размер, при положение, че през периода м. 01.2017 г. – м.09.2021 г. дружеството е декларирало единствено освободени доставки по смисъла на чл. 46, ал. 1, т. 1 ЗДДС, което обстоятелство се извежда и от представените ОПР. Решаващият орган е констатирал, че ревизираното лице е упражнило право на приспадане в пълен размер, независимо че не извършва облагаеми доставки, а по дефиниция извършваната от него дейност попада в обхвата на освободените доставки по чл. 46, ал. 1, т. 1 ЗДДС. Пояснил е предпоставките за ползване частичен данъчен кредит за доставките, които се използват както за облагаеми, така и за освободени. Посочил е, че при покупка на стоки и услуги, предназначени както за освободени, така и за облагаеми доставки, за ревизирания субект не може да възникне право на приспадане на данъчен кредит за пълния размер на начисления от съответния доставчик данък, какъвто е упражнен в подадените справки-декларации и се претендира от жалбоподателя. Изложил е мотиви защо смята за неоснователно възражението на жалбоподателя, че разпоредбите на ЗДДС не обвързват със срок упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит по получена облагаема доставка и използването ѝ за извършвани облагаеми доставки, като е почерпил довод от решение на СЕС от 16 февруари 2012 г. по дело С-118/11. Отхвърляйки изцяло тезата на жалбоподателя, че предоставеният заем има инцидентния характер, директорът на ОДОП С. е потвърдил РА в оспорената част на установените резултати по ЗДДС за отделните данъчни периоди м.12.2015 г., м.12.2016 г., м.12.2018 г., м.12.2019 г., м.02.2020 г., м.10.2020 г., м.11.2020 г., м.12.2020 г., м.07.2021 г., м. 08.2021 г. и м. 09.2021 г., ведно със съответните лихви.

Решението на административната инстанция е връчено на дружеството на 24.08.2022 г. по електронен път. (л. 40). Жалбата до съда е подадена на 02.09.2022 г.

В хода на съдебното производство като доказателства по делото са приети представените с административната преписка писмени документи и електронен носител.

По искане на жалбоподателя са допуснати гласни доказателствени средства. Изслушаният в с.з. свидетел – К. И. А., водещ счетоводното обслужване на ревизираното лице, дава информация относно инвестиционните намерения, проучване и проекти на „Полар Уиском“ ЕООД.

При така установената по делото фактическа обстановка, съдът извежда следните правни изводи:

Жалбата е подадена срещу годин за обжалване административен акт, от процесуално легитимирано лице и в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, с оглед на което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Обжалваният РА е издаден от органи по приходите, разполагащи с материална компетентност. Съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията. Видно от първата издадена ЗВР, ревизията на дружеството е възложена от К. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ при ТД на НАП С., оправомощен на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК със Заповед № РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С. (л. 112, раздел I, т. 7). РА е издаден от органът, възложил ревизията и ръководителят на ревизията – И. Р. М., т. е. от лица, разполагащи с материална компетентност съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК. Към административната преписка са приложени и доказателства за квалифициран електронен подпис на длъжностните лица.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на издадените от органите по приходите ЗВР, РД и РА- съответно по чл. 113, ал. 1, чл. 117, ал. 1 и чл. 120, ал. 1 ДОПК. Актовете са връчвани на ревизираното лице, което е могло да се запознае със съдържанието им и да защити правата си.

Не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до незаконосъобразност и необосноваване на РА. В хода на ревизионното производство доказателствата са събирани по предвидени в ДОПК способности. На основание чл. 37, ал. 3 ДОПК на ревизираното дружество е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице, по което от дружеството са представени писмени доказателства, подробно описани в РД. Извършени са служебни проверки и проверки на оригинални документи. Съставени са съответните протоколи.

По материалната законосъобразност на акта:

Правото на данъчен кредит по получените от „Милтония“ ЕООД, „Пропърти Менджмънт Интернешънъл“ ЕООД и „Имо-Реал“ ЕООД мениджърски, технически, корпоративни и административни услуги през отделните данъчни периоди на 2020 – 2021 г. е отказано на основание чл. 70, ал. 1, т. 1, вр. чл. 69, ал. 1 ЗДДС. Тази норма въвежда ограничение в правото на приспадане, независимо, че са изпълнени

условията на чл. 69 ЗДДС, когато стоките или услугите са предназначени за извършване на освободени доставки по глава четвърта от ЗДДС. Разпоредбата на чл. 46, ал. 1 ЗДДС прогласява за такива доставките на финансови услуги, сред които тези по т. 1 договарянето, отпускането и управлението на кредит срещу насрещна престация (лихва) от лицето, което го отпуска, включително отпускането, договарянето и управлението на кредит при доставка на стоки при условията на договор за лизинг, и т. 5 сделката, включително договарянето, свързана с дружествени дялове, акции или други ценни книжа и техни деривати, с изключение на управлението и отговорното пазене; това не се отнася за ценни книжа, установяващи права върху стоки или услуги извън посочените в този член.

Органите по приходите са счели, че основната икономическа дейност на дружеството е инвестиционна – свързана с финансиране на дейността на дъщерното дружество „Бетапарк“ ООД. Този извод е основан на констатациите във връзка с предоставения от ревизираното лице заем, приходите от който са установили, че формират реализирания от ДЗЛ за периода оборот. Тук е първото противоречие в тезите на страните, като жалбоподателят възразява, че основната дейност на „Полар Уиском“ ЕООД е свързана с проучване и реализиране на инвестиционни намерения, свързани със закупуването на производствени мощности или дялови участия в дружества специализирани в производството на електрическа енергия (виж писмените обяснения на управителя л. 41-42 от приложение № 1 към делото). Тези твърдения принципно кореспондират с фактите по делото, за които страните не спорят – със заемни средства от китайски дружества, собственици на капитала, ревизираното лице е закупило дружествени дялове в „Бетапарк“ ООД. За дейността на дъщерното дружество (проектиране, изграждане, поддържане, управление и експлоатация на съоръжения за производство на енергия от ВЕИ, вкл. производство и търговия с електроенергия от ВЕИ) „Полар Уиском“ ЕООД е предоставило заем на дъщерното си дружество, от което е получавало месечни приходи от лихви. Не спорно обаче и това, че от 2017 г. до 2021 г. дружеството не реализира каквито и да било приходи от облагаеми доставки, а единствено отчита освободени доставки по чл. 46, ал. 1, т. 1 ЗДДС. Видно от приобщените като доказателства счетоводни регистри (Приложение № 1 от делото, л. 52-58) за 2017 г. сметка 411 Клиенти е с крайно дебитно салдо в размер на 164 731,26 лв. и отразява разчетите с „Бетапарк“ ООД по отношение на лихвите по предоставения заем през 2010 г. Съответно сметка 453 Разчети за ДДС, по която се отчита начисленият данък за получените стоки и услуги, е с дебит 0,00 лв. За 2018 г. сметка 411 Клиенти е с крайно дебитно салдо в размер на 113 824,45 лв. и отразява разчетите по отношение на лихвите по предоставения заем; сметка 453 Разчети за ДДС е с дебит 0,00 лв. За 2019 г. сметка 411 Клиенти е с крайно дебитно салдо в размер на 47053,41 лв. и отразява разчетите по отношение на лихвите по предоставения заем; сметка 453 Разчети за ДДС е с дебит 0,00 лв. За 2020 г. сметка 411 Клиенти е с крайно дебитно салдо в размер на 43 342,79 лв. и отразява разчетите по отношение на лихвите по предоставения заем; сметка 453 Разчети за ДДС е с дебит 0,00 лв. За 2021 г. сметка 411 Клиенти е с крайно дебитно салдо в размер на 32329,46 лв. и отразява разчетите по отношение на лихвите по предоставения заем; сметка 453 Разчети за ДДС е с дебит 0,00 лв. Т.е. през посочените години дружеството „Полар Уиском“ ЕООД не отчита приходи от облагаеми доставки, по които е дължим ДДС, освен освободените такива по чл. 46, ал. 1, т. 1 ЗДДС от дъщерното дружество „Бетапарк“ ООД.

Наред с това, през същия период 2018 г. – 2020 г. жалбоподателят е получавал счетоводни услуги от „Милтония“ ЕООД, мениджърски услуги от „Пропърти Мениджмънт Интернешънъл“ ЕООД, консумативи и наем от „Имо-Реал“ ЕООД, за които спорът е дали са свързани с последващи облагаеми доставки и налице ли е ограничението по чл. 70, ал. 1, т. 1 ЗДДС. Даденият от приходната администрация отрицателен отговор се споделя от настоящия съд, т.к. декларираният от дружеството данни определят икономическата му дейност единствено с предмет финансови услуги по смисъла на чл. 46, ал. 1 т. 1 ЗДДС, доколкото през ревизирания период „Полар Уиском“ ЕООД отчита единствено лихви от заем. В тази връзка неоснователно жалбоподателят се домогва да докаже, че еднократно предоставеният на „Бетапарк“ ООД заем през 2010 г. има инцидентен характер, съставляващ съпътстваща финансова сделка. В решение от 9 юли 2020 година по дело С-716/18 (СТ срещу Administrația Județeană a Finanțelor Publice Caraș-Severin — Serviciul Inspecție Persoane Fizice) СЕС разяснява, че с член 174, параграф 2, буква б) от Директивата за ДДС законодателят на Съюза е решил да изключи при изчислението на подлежащата на приспадане част оборота от сделки, които имат необичаен характер по отношение на обичайната дейност на съответното данъчнозадължено лице (т. 33 с препращане към решение от 6 март 2008 г., Nordania Finans и BG F., С-98/07, ЕУ: С: 2008: 144, т. 24). За целите на тълкуването на понятието "съпътстваща сделка" по смисъла на тази разпоредба Съдът е препратил към изложението на мотивите, придружаващи предложението за Шеста директива на Съвета за хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа, представено от Комисията и Съвета на Европейските общности на 29 юни 1973 г. (СОМ(73) 950 окончателен) (В. des Communautés européennes (Бюлетин на Европейските общности), притурка 11/73, стр. 20). Съгласно мотивите на това изложение "посочените в член 19, параграф 2 от това предложение елементи трябва да се изключат при изчислението на подлежащата на приспадане част с цел да се избегне изкривяване на действителното ѝ значение, доколкото такива елементи не отразяват стопанската дейност на данъчнозадълженото лице". Съгласно посоченото изложение "такъв е случаят при продажби на дълготрайни активи и при сделки с недвижими имоти или при финансови сделки, които са извършени само като съпътстващи, т. е. които имат само второстепенно или случайно значение по отношение на общия оборот на предприятието". В същото изложение се уточнява, че "тези сделки се изключват само ако не са свързани с обичайната стопанска дейност на данъчнозадълженото лице" (решение от 29 октомври 2009 г., N. S. Danmark, С-174/08, ЕУ: С: 2009: 669, т. 30). Изключват се повече или по-малко само случайни сделки, които изкуствено увеличават обема на оборота от една година за друга", както и "сделки, които не дават правдоподобна представа за размера на предприятието". Според т. 38 от цитираните мотиви, понятието "спомагателна сделка" обозначава някои сделки, които не са свързани с обичайната икономическа дейност на данъчнозадълженото лице.

В настоящия казус ревизираното лице е осъществило финансови услуги на дъщерното му дружество въз основа на договор за заем, който действително е един, но е с продължаващо действие. Същевременно, освен освободени доставки, дружеството не е извършвало облагаеми доставки, т.к. не е осъществявало друга дейност. Стойността на извършените финансови услуги, формиращи и основните приходи от дейността, сочи, че тези сделки са свързани с обичайната икономическа дейност на "Поларис

Уиском" ЕООД и не биха могли да се определят като спомагателни, респективно като съпътстващи такива.

Друго не следва и от заявката, че освен направената инвестиция в „Бетапарк“ ООД, „Поларис Уиском“ ЕООД продължава своята инвестиционна дейност, като извършва проучване и събира информация относно възможности за закупуване на други производствени мощности или дялови участия в дружества специализирани за производство на електрическа енергия. По делото липсват доказателства за такива реализирани сделки и убеждение за обратното не би могло да бъде почерпено от моментния застой и COVID пандемията, както се твърди от жалбоподателя, при положение, че и в съдебното производство, освен неясна и неконкретна електронна кореспонденция, не бяха представени документи за конкретно реализирани проекти и инвестиции. Тезата за предстоящи инвестиции се основава изключително на вероятности и очаквания и не се доказва от изявленията на свидетеля, който обслужва счетоводно ревизираното лице и го представлява пред НАП, поради което неговите показания, също толкова хипотетични, съдът преценява с оглед липсата на подкрепящи го данни по делото и предвид възможната негова заинтересованост съгласно чл. 172 ГПК, вр. § 2 ДР на ДОПК.

Освен това, във връзка с планираните инвестиции и дялови участия в други дружества производители на ел. енергия, е необходимо да се посочи, че съгласно тълкувателно приложимата практика на СЕС обикновеното притежаване на акции не представлява икономическа дейност и не попада в обхвата на облагане с данък върху добавената стойност. Придобиването и притежаването на дялово участие не представлява експлоатиране на имущество с цел получаване на редовен доход от него, защото евентуалният дивидент, като плод на това дялово участие, е производна единствено на упражняването на право на собственост върху това имущество (така Решение по дело С-142/99, т. 21, т. 23, Решение по дело С-16/00, т. 41, Решение по дело С-77/01, т. 63). В тази насока СЕС подчертава, че преценката е в зависимост от това дали дружеството има за цел единствено придобиването на участие в други дружества или тази дейност е съпроводена с пряка намеса в управлението на дружествата. Посоченото разграничение и критерии за определяне на дейността се съдържат в Решение от 17 октомври 2018 г. по делото *Ryanair L.*, С-249/17. В т. 16 от него Съдът разяснява, че дружество, което има за цел единствено придобиването на участие в други дружества, без да се намесва пряко или косвено в тяхното управление, няма нито качеството на задължено по ДДС лице по смисъла на член 4 от Шеста директива, нито има право на приспадане съгласно член 17 от посочената директива. Всъщност самото придобиване на дружествени дялове и самото им притежаване не следва да се считат за икономически дейности по смисъла на Шеста директива, предоставящи на съответното лице качество на данъчнозадължено лице, тъй като самото придобиване на дялови участия в други дружества не представлява използване на имущество с цел получаването на редовен приход от него. В действителност евентуалният дивидент, плод на дяловото участие, е резултат от самото притежаване на въпросното имущество (решения от 30 май 2013 г., X, С-651/11, EU: С: 2013: 346, т. 36, и от 16 юли 2015 г., *Larentia Minerva* и *Marenave Schifffahrt*, С-108/14 и С-109/14, EU: С: 2015: 496, т. 19). Това не е така, когато дяловото участие е съпроводено с пряка или непряка намеса в управлението на дружествата, в които е придобито участие, ако тази намеса включва извършване на сделки, които подлежат на облагане с ДДС, каквито са административните, финансовите, търговските и техническите услуги, независимо от

правата на притежателя на участието в качеството му на акционер или съдружник (вж. в този смисъл решения от 30 май 2013 г., C-651/11, EU: C: 2013: 346, т. 37, и от 16 юли 2015 г., Larentia + Minerva и Marenave Schifffahrt, C-108/14 и C-109/14, EU: C: 2015: 496, т. 20 и 21 и цитираната съдебна практика).

За конкретния правен спор обаче същественото е, че икономическата дейност на ревизираното дружество не е свързана с извършване на облагаеми доставки на стоки и услуги, а само на освободени такива. Не се установява връзка между процесните разходи от получени мениджърски, счетоводни и консултантски услуги и декларирани от дружеството облагаеми доставки на стоки и услуги, поради което факта, че получените доставки са използвани за извършване на необлагаеми доставки не обосновава правни изводи за законосъобразно упражнено право на данъчен кредит по тези фактури. Разпоредбата на чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС точно транспонира текста на чл. 168а Директива 2006/112/ЕС. Многократно в своите решения по преюдициални запитвания, свързани с тълкуването на чл. 168а Директива 2006/112/ЕС и съответните ѝ текстове от Шеста директива СЕС посочва, че непосредствената връзка между определена получена доставка и една или повече извършени доставки, е принципно необходимо, за да се признае правото на приспадане. Налице е право на приспадане и при липса на пряка и непосредствена връзка между получена облагаема доставка и осъществени една или повече облагаеми доставки, но само когато разходите за съответните стоки или услуги са част от общите разходи на данъчно задълженото лице и поради това представляват елементи, формиращи цената на стоките или услугите, които то доставя по облагаеми доставки в рамките на икономическата му дейност /решение от 16 февруари 2012 г. по дело C-118/11 „ЕОН Асет Мениджмънт“ ООД, т. 42, т. 46, т. 47 и т. 48; решение от 29.10.2009 г. по дело C-29/08, АВ SKF, т. 60; решение от 13 май 2008 по дело C-437/06, Securenta, т. 27, решение от 22 февруари 2001 г. по дело C-408/98, А. N., т. 28; решение от 27 септември 2001 г. по дело C-16/00, Cibo Participations SA, т. 31, решение от 8 февруари 2007 г. по дело C-435/05, Investrand, т. 23/. Т.е. при липсата на осъществени от дружеството облагаеми доставки на стоки и услуги няма как процесните разходи да формират цената на стоки и услуги, които то доставя по облагаеми доставки.

По отношение на извършените по реда на чл. 73, ал. 8, във връзка с чл. 79 и чл. 69 ЗДДС, корекции в посока намаление на ползвания данъчен кредит - в размер на 6582,18 лв. за м. 12.2015 г. и в размер на 6879,73 лв. за м. 12.2016 г., произтичащ от получени през 2015 г. и 2016 г. мениджърски услуги от „Пропъри Мениджмънт Интернешънъл“ ЕООД:

Не се спори, че през тези данъчни периоди „Полар Уиском“ ЕООД е фактурирал услуги по чл. 69 ал. 2 ЗДДС към тогавашните собственици на капитала – китайските дружества П. Фотоволтаикс Ко. и Уиском Систем Ко. Издадени са били общо броя 4 фактури, всяка на стойност 24 447,88 лв., с предмет „плащане по договор“. Услугите касаят договори за възлагане на поръчка, сключени на 01.01.2010 г. със срок 31.12.2016 г. и са свързани с предоставяне на услуги по управление и консултации в областта на правото, счетоводството, финансите и данъците. Съгласно договорите изпълнителят се задължава да предоставя на собствениците си корпоративни, административни, секретарски, деловодни и други техническо - търговски услуги от какъвто и да е вид или естество, както в България, така и в чужбина (чл. 1, т. 1-10 от договорите, намиращи се на л. 213-2018 от Приложение № 1 към делото).

Не е спорно и изпълнението на тези дейности, а връзката им с получените от

„Пропъри Мениджмънт Интернешънул“ ЕООД мениджърски услуги, които съгласно сключения от страните договор за мениджърски услуги има за предмет „съдействие по управлението на Фотоволтаичен парк в [населено място]“, вкл. управление, консултации, услуги и други дейности, свързани със стопанската дейност на дружества, в които възложителят („Полар Уиском“ ЕООД) инвестира (очевидно се касае за дъщерното дружество Бетапарк, което е единственото, в което възложителят има капиталово участие). Съпоставката на тези възложени на „Пропъри Мениджмънт Интернешънул“ ЕООД услуги (представителни по своето естество), и предоставените на китайските собственици услуги по управление и консултации в областта на правото, счетоводството, финансите и данъците, не разкриват анализирания от СЕС по дело С-132/16, "Ибердрола Инмобилиария Р. Е. И." пряка връзка между получени и предоставени облагаеми доставки. Такава в случая обективно липсва. Предвид и данните за изцяло извършвани от ревизираното лице след 01.01.2017 г. освободени доставки по чл. 46, ал. 1, т. 1 ЗДДС, обосновано е прието от ревизиращия екип, че получените мениджърски услуги за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2016 т. се използват както за извършване на доставки, за които лицето има право да приспадне данъчен кредит (облагаеми доставки по чл. 69, ал. 2 към собствениците на капитала в Китай), така и за освободени доставки, за които няма такова право – фактуриране на лихви по заем. Както се посочи, когато придобити от данъчнозадължено лице стоки или услуги се използват за целите на сделки, освободени от или непопадащи в приложното поле на ДДС, не може да се събира данък за извършени, нито да се приспада такъв за получени доставки (вж. в този смисъл решения от 14 септември 2017 г., Ибердрола Инмобилиария Р. Е. И., С- 132/16, т. 30 и от 3 юли 2019 г., Т. С., М. and Scholars of the U. of C., С- 316/18, т. 24). От тази съдебна практика следва, че именно използването на стоки и услуги, придобити за целите на облагаеми сделки, е това, което дава основание за приспадането на ДДС, платен по получени доставки. В т. 53 от решение на СЕС по дело № С-21/20 г. се посочва следното: „доколкото данъчнозадължено лице би използвало закупените стоки и услуги както за сделки, които дават право на приспадане, така и за сделки, които не попадат в приложното поле на ДДС, уместно е да се добави още, че от членове 173—175 от Директивата за ДДС следва, че изчисляването на подлежащата на приспадане част, за да се определи ДДС за приспадане, по принцип се прави само за стоките и услугите, предназначени да бъдат използвани от данъчнозадължено лице както за икономически операции, за които ДДС подлежи на приспадане, така и за такива, за които той не подлежи на приспадане (вж. в този смисъл и решения от 14 декември 2016 г., М. В. I., С- 378/15, т. 34 и от 25 юли 2018 г., Gmina Ryjewo, С- 140/17, т. 57), като освободени сделки (вж. в този смисъл решение от 29 април 2004 г., EDM, С- 77/01, т. 73). От друга страна, щом като ДДС за получени доставки, с които са обложени направените от данъчнозадължено лице разходи, не може да породи право на приспадане, доколкото е свързан с дейности, които предвид неикономическия си характер не попадат в приложното поле на Директивата за ДДС (вж. в този смисъл решение от 13 март 2008 г., Securenta, С- 437/06, т. 30), такива дейности трябва да бъдат изключени от упоменатото в членове 173—175 от Директивата за ДДС изчисляване на подлежащата на приспадане част (вж. в този смисъл решение от 29 април 2004 г., EDM, С- 77/01, т. 54 и цитираната съдебна практика). Определянето на методите и критериите за разпределяне на сумата на платения по получени доставки ДДС между икономически

дейности и икономически дейности е в правото на преценка на държавите членки. При упражняването на това право последните трябва да имат предвид целта и структурата на тази директива и в тази връзка да предвидят начин за изчисляване, който обективно да отразява действителната част от разходите по получени доставки, направени за всяка от двете дейности (решения от 6 септември 2012 г., Portugal Telecom, С- 496/11, т. 42 и от 25 юли 2018 г., Gmina Ryjewo, С- 140/17, т. 58), за да се гарантира, че приспадането се извършва само за частта от ДДС, която е пропорционална на съответната сума по сделките с право на приспадане (вж. в този смисъл решения от 13 март 2008 г., Securenta, С- 437/06, т. 37 и от 12 ноември 2020 г., Sonaesom, С- 42/19, т. 47). При упражняването на това право на преценка държавите членки могат да прилагат всякакъв подходящ разпределителен коефициент, като например разпределителен коефициент според вида на сделката, без да са длъжни да се ограничават до само един конкретен метод (вж. в този смисъл решение от 13 март 2008 г., Securenta, С- 437/06, т. 38).

Такъв разпределителен коефициент между икономически и икономически дейности е предвиден в чл. 73, ал. 2 ЗДДС. Този коефициент отразява съотношението между икономически и икономически дейности в съответствие с посоченото от Съда на ЕС в решението му по дело С-21/20. Наред с това националният законодател, в чл. 73б, т. 2 ЗДДС е предвидил, че за стоки или услуги, които не са или не биха били дълготрайни активи, регистрирано лице *може* да упражни право на данъчен кредит за размера на данъка, съответстващ на използването на стоката или услугата в рамките на независимата икономическа дейност за извършване на доставки, за които има право на приспадане на данъчен кредит, *като определи с разумен метод този размер*, когато използва стоката или услугата в рамките на независимата си икономическа дейност за извършване на доставки, за които има право на приспадане на данъчен кредит, и за доставки или дейности, за които няма такова право, като не прилага чл. 73. В случая това не е сторено, независимо от твърденията за планирани (но на практика) нереализирани бъдещите инвестиции. Вместо това, жалбоподателят е упражнил и претендира право на приспадане на данъчен кредит в пълен размер, независимо от факта че не само през ревизираните периоди, но и до настоящия момент не е извършил нито една облагаема доставка по смисъла на ЗДДС, а има и значителна вероятност такава да не бъде реализирана до изтичане на срока за извършване на корекции на ползваното право на приспадане на данъчен кредит. При това положение законосъобразен се явява подхода на приходната администрация да преизчисли данъчните резултати с определения от ревизираното лице коефициент по реда на чл. 73, ал. 5 ЗДДС, съответно 0,16 за 2015 г. и 0,18 за 2016 г., като с установените разлики законосъобразно е коригиран в посока намаление данъчният кредит за м.12.2015 г. и м.12.2016 г.

В обобщение и предвид несправянето на жалбоподателя с указаната му доказателствена тежест да установи, че претендираното от него право на приспадане на данъчен кредит се основава на получени доставки или услуги, използвани от данъчнозадълженото лице за последващи облагаеми доставки, както и че получените от „Пропърти Мениджмънт Интернешънъл“ ЕООД мениджърски услуги през 2015 г. и 2016 г. се използват изцяло и единствено за извършване на облагаеми доставки по чл. 69 ЗДДС, крайният извод, който се налага е за законосъобразност на оспорената част от РА и неоснователност на подадената срещу него жалба.

При този изход на спора и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК в полза на НАП следва да се присъди претендираното в с.з. юрисконсултско възнаграждение. Процесуалният представител на ответника се е явил в две от проведените три съдебни заседания. Не е изразил конкретни доводи в подкрепа на тезата си за неоснователност на жалбата. Не представя писмени бележки, поради което и съгласно чл. 9, ал. 1, във вр. с § 1 от ДР на Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения юрисконсултското възнаграждение следва да е в размер на 3/4 от възнаграждението, изчислено по чл. 8, ал. 1 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата, или 3 459,17 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 160 и чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ПОЛАР УИСКОМ“ ЕООД срещу Ревизионен акт № Р-22221021006375-091-001 от 26.04.2022 г., издаден от органи по приходите при Териториална на Национална агенция по приходите - [населено място], в частта, потвърдена с Решение № 1344 от 24.08.2022 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика – С..

ОСЪЖДА „ПОЛАР УИСКОМ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], район „Л.“, [улица], ет. 1, ап. 1 да заплати на Националната агенция за приходите разноси по делото в размер на 3459,17 лв. (три хиляди четиристотин петдесет и девет лева и 0.17 стотинки), представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението до страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК, вр. § 2 ДР на ДОПК.

СЪДИЯ: